

Exercițiile duhovnicești în viața creștinului

(29/08/2021)

Biserica îi acordă o cinste deosebită Sfântului Ioan, cel mai neprihănit Înaintemergător și Botezător (după Preasfânta Născătoare). De fapt, dacă ne uităm la iconostas, putem vedea icoana sa amplasată lângă cea a Domnului. Domnul l-a onorat într-un mod special, cu cea mai mare declarație posibilă pentru o ființă umană: *„Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul;”* (Matei 11:11).

Dumnezeu îi dăduse misiunea de a predica pocăința printre oameni și de a-i boteza pe cei pocăiți în râul Iordan. Acolo, în deșertul Iordanului, Ioan a trăit o viață strictă, de asceză, *„îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului și mânca lăcuste și miere sălbatică.”* (Marcu 1: 6). Suntem uimiți de modul său de viață auster, pentru care a fost numit „un înger pe pământ și un om ceresc”!

Există creștini care, auzind despre asceza lui Ioan Botezătorul și a altora în secolele următoare (chiar și în vremurile noastre), pun întrebarea: De ce o astfel de sărăcie și astfel de greutăți? De ce se supun unei vieți atât de stricte?

Aceasta este o întrebare foarte importantă care ne privește pe toți. Pentru a înțelege, haideți să ne întoarcem la începuturi, la primii creați, Adam și Eva. Creatorul i-a creat *„după chipul lui Dumnezeu”* (Facerea 1:27) și le-a dat capacitatea de a decide liber dacă vor rămâne sau nu în comuniune cu El și vor deveni, prin har „după asemănarea lui Dumnezeu” (Facerea 1:26). Dacă și-ar fi folosit libertatea în modul corect, ar fi obținut nemurirea, rămânând profund buni și bucurându-se de binecuvântările raiului. Dar, după cum știm, au fost înșelați de diavol, alegând să creadă minciunile sale. Au vrut să devină dumnezei cu ușurință și prin propriile forțe, arătând dorința de a mânca fructul care le fusese interzis. Cu alte cuvinte, toate cele trei energii ale sufletului lor (minte, voință și dorință) erau ferm stabilite împotriva lui Dumnezeu, cu consecința mortală a păcatului care a consumat rasa umană, cu toată suferința pe care o cunoaștem.

Cu Sfântul Botez, Domnul nostru Iisus Hristos ne iartă și ne eliberează de robia acestui păcat originar. Cu toate acestea, pentru a fi vindecați și aduși la starea spirituală sănătoasă pe care o avea primul creat, trebuie să ne facem partea noastră. Trebuie să existe o cooperare cu Dumnezeu („sinergie”). Aceasta înseamnă că, în timp ce Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a vindecat de cauza acestei boli spirituale, slăbiciunea și înclinația către rău, care este o consecință, rămâne în noi. De aceea ni se cere să

depunem efortul pentru a ne recupera puterea și a redobândi pe deplin sănătatea spirituală. Acest lucru poate fi văzut și în corpul fizic. De exemplu, cineva are cancer și, prin intervenții chirurgicale și tratament, este capabil să scape de tumora malignă. Acesta nu este sfârșitul, deoarece persoana trebuie să continue să fie tratată cu medicamente, cu o dietă adecvată și cu exercițiile fizice necesare. Numai prin aceste eforturi sănătatea lor poate fi stabilizată și o recuperare completă e posibilă.

Exact acesta este scopul exercițiilor spirituale pentru creștin: să realizeze această „stabilizare” a unei bune-așezări spirituale a lor și să o protejeze de boala sufletului (Păcatul). Suficient întărit în acest fel, sufletul se poate deplasa constant către destinația sa finală, Paradisul ceresc (cel care a fost pierdut de primul creat). Aici va trăi în comuniune eternă cu Dumnezeu.

La această luptă bună ne-a încurajat mai întâi Domnul nostru : *„Siliți-vă să intrați prin poarta cea strâmtă”* (Luca 13:24). Sf. Apostol Pavel l-a îndemnat pe ucenicul său Timotei (și pe fiecare dintre noi): *„Luptă-te lupta cea bună a credinței, cucerește viața veșnică”* (1 Timotei 6:12). Același apostol, de asemenea, pentru a ne întări în această luptă, scrie: *„Lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit.”* (2 Timotei 4: 7). Știm cu toții despre luptele Sfântului Pavel de-a lungul întregii sale vieți, precum și despre o întreagă armată de luptători spirituali care au venit după el.

În acest moment este necesar să se facă o clarificare. Nu toată lumea va obține aceleași rezultate. Nu toți sportivii ajung să meargă la olimpiadă, iar pentru cei care merg, nu toți primesc medalii de aur. Pentru fiecare, depinde de abilitățile lor, de calitatea antrenării (și antrenorilor) și de consistența pregătirii lor. Așa este și în cazul luptei spirituale. Nu toată lumea va fi ca Sfântul Antonie sau precum Sfântul Alipie, care a trăit decenii pe un stâlp. Majoritatea oamenilor nu vor atinge înălțimile Sfântului Serafim de Sarov, care s-a rugat pentru o mie de nopți pe vârful unei stânci. Toți au primit daruri speciale de la Dumnezeu.

Există o diferență esențială aici între asceți și sportivi totuși: toți cei care se angajează în lupta duhovnicească pentru cele ale Lui Dumnezeu sunt binecuvântați de El și răsplățiți (ceea ce nu este cazul sportivilor care concurează pentru Jocurile Olimpice). Aceste daruri sunt diferite pentru fiecare persoană, precum diferențele dintre strălucirea stelelor, așa cum scrie Sfântul Apostol Pavel (vezi 1 Corinteni 15:41).

Toți suntem chemați să îmbrățișăm spiritul ascetic al Sfinților noștri, pe cât putem, ținând cont de circumstanțele noastre de viață și de puterea duhovnicească.

Întrebarea care apare atunci este următoarea: **Cum poate un creștin să facă acest lucru și cu ce puteri spirituale?** Din cauza lipsei de timp, vom încerca să răspundem în următoarea noastră predică.